

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318206619
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1318206619.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: T. N. Š., G.. XX.XX.XXXX, K. Z. XX, K., zast. advokátom JUDr. Ondrejom Nagyom, so sídlom Ružová dolina 10, Bratislava, proti žalovanej: Obchodná akadémia Imricha Karvaša, IČO: 30 775 426, so sídlom Hrobákova 11, Bratislava, zast. advokátkou Mgr. Annou Angelovičovou, so sídlom Slánska 20A, Prešov, o zaplatenie náhrady mzdy 17.375,03 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. marca 2022, č.k. 21Cpr/19/2018-270, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 13.806 eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 13.806 eur odo dňa 01.01.2018 do zaplatenia, v zostávajúcej časti konanie zastavil a žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania v pomere úspechu 59 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 29.10.2018 domáhala zaviazania žalovanej na zaplatenie sumy 17.375,03 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 01.12.2016 do zaplatenia titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že Okresný súd Bratislava V rozsudkom č.k. 47Cpr/13/2015-118 zo dňa 14.12.2015, právoplatným dňa 18.12.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoPr/3/2016 zo dňa 24.10.2017 určil, že výpoveď žalovanej zo dňa 11.12.2014 daná žalobkyni podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, na základe ktorej sa mal pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou skončiť dňa 28.02.2015, je neplatná. Žalobkyňa vyúčtovala žalovanej náhradu mzdy podľa ust. § 79 Zákonníka práce za obdobie od 01.03.2015 do 30.11.2016 vo výške 25.605,72 eur a tento nárok si uplatnila na Okresnom súde Bratislava III v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016. Žalobkyňa si v tomto konaní uplatňuje náhradu mzdy za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017 ako pokračujúci nárok na náhradu mzdy vo výške 17.375,03 eur. Žalobkyňa oznámila žalovanej listom zo dňa 19.02.2015, že výpoveď zo dňa 11.12.2014 považuje za neplatnú, požadovala, aby ju žalovaná ďalej zamestnávala a pridelovala jej prácu podľa pracovnej zmluvy a oznámila jej, že dňa 02.03.2015 nastúpi do práce. Žalovaná jej do dnešného dňa neumožnila vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, a preto sa podľa žalobkyne dňom 01.01.2018 dostala žalovaná do omeškania s vyplatením náhrady mzdy za dobu od 01.12.2016 do

31.12.2017, z ktorého dôvodu si žalobkyňa uplatňuje okrem istiny aj zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 01.01.2018 do zaplatenia.

3. Súd prvej inštancie vydal dňa 28.11.2018 platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor s odôvodnením, že nárok žalobkyne je neodôvodnený, nesprávne vypočítaný a predložila svoj výpočet náhrady mzdy žalobkyne za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017. Žalobkyni podľa žalovanej za celé uplatňované obdobie v konaniach sp. zn. 12Cpr/22/2016 a 21Cpr/19/2018 nevznikla žiadna finančná ujma, nakoľko za celé toto obdobie je riadnym zamestnancom štátnej školy Strednej odbornej školy chemickej, Vlčie hrdlo 50, Bratislava, vo funkcii zástupkyne riaditeľky školy, preto je pre štát nehospodárne, aby štátne financie boli tej istej učiteľke za to isté obdobie vyplatené dvakrát.

4. Dokazovanie vykonal vypočutím právnych zástupcov sporových strán, oboznámením sa s výpočtom náhrady mzdy žalobkyňou, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 47Cpr/13/2015-118 zo dňa 14.12.2015, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoPr/3/2016 zo dňa 24.10.2017, opravným uznesením Okresného súdu Bratislava V č.k. 47Cpr/13/2015-160 zo dňa 07.01.2016, výpočtom mzdy žalovanou za obdobie od 01.01.2017 do 30.11.2017 a od 01.12.2017 do 31.01.2018, záznamom Inšpektorátu práce Bratislava č. IBA-16-51-2.3/Z-E24-18 zo dňa 07.06.2018, platovými tarifami pedagogických zamestnancov a odborných zamestnancov a zvýšením platových taríf v závislosti od dĺžky započítanej praxe účinným od 01.09.2016 zo dňa 20.07.2016, účinným od 01.09.2017 zo dňa 14.08.2017 s Prílohami 1, 2, 3 od 01.09.2016, s Prílohami 1, 2, 3 od 01.09.2017, oznámením žalovanej žalobkyni č. OSS/27/2015/1 zo dňa 02.01.2014 o výške a zložení funkčného platu, výplatnou páskou zo dňa 09.02.2018, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoPr/4/2021-246 zo dňa 20.07.2021, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 79/2018 zo dňa 25.04.2019 o odmietnutí dovolania žalovanej v konaní na Okresnom súde Bratislava V vedeným pod sp. zn. 47Cpr/13/2015, znaleckým posudkom č. 12/2019 zo dňa 20.03.2019 J. B.. T.. N. L. ohľadom určenia výšky náhrady platu žalobkyne v konaní sp. zn. 21Cpr/19/2018, oznámením o výške a zložení funkčného platu č. OSS/27/2015/2 zo dňa 08.01.2015 účinnom odo dňa 09.01.2015 s výškou funkčného platu žalobkyne 959,50 eur, ako i celým obsahom spisu a spisového materiálu sp. zn. 21Cpr/19/2018.

5. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 47Cpr/13/2015-118 zo dňa 14.12.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoPr/3/2016 zo dňa 24.10.2017, právoplatným dňa 18.12.2017, bola výpoveď žalovanej daná žalobkyni z pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, na základe ktorej mal pracovný pomer žalobkyne skončiť dňa 28.02.2015, určená za neplatnú. Ďalej zistil, že žalobkyňa sa v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 domáhala voči žalovanej náhrady mzdy z totožného právneho titulu ako v prejednávanej veci, avšak za obdobie od 01.03.2015 do 30.11.2016, s tým, že výšku náhrady mzdy si žalobkyňa v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 vyčíslila podľa znaleckého posudku č. 22/2020 zo dňa 03.04.2020 vypracovaného J. B.. T.. N. L., pričom znalkyňa vychádzala z oznámenia o výške a zložení funkčného platu č. OSS/27/2015/1 zo dňa 02.01.2014, účinného odo dňa 01.01.2015 s priznaním funkčného platu žalobkyni vo výške 721 eur, zvýšenia platovej tarify za celých 26 rokov započítanej praxe vo výške 151,50 eur, osobného príplatku vo výške 10 eur, príplatku za činnosť triedneho učiteľa vo výške 45 eur, kreditového príplatku vo výške 87 eur, teda celkovo funkčného platu vo výške 1.014,50 eur mesačne, ktorý v nadväznosti na valorizáciu stúpal. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 12Cpr/22/2016-177 zo dňa 10.06.2020 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 21.973,50 eur z titulu náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 01.03.2015 do 30.11.2016 spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 01.12.2016 do zaplatenia. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8CoPr/4/2021-241 zo dňa 20.07.2021 a dopĺňacím rozsudkom č.k. 8CoPr/4/2021-246 zo dňa 20.07.2021 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 20.793 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 20.793 eur odo dňa 01.12.2016 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok v spojení s druhoinštančnými rozsudkami nadobudol právoplatnosť dňa 09.08.2021.

6. Konštatoval, že žalovaná v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 namietala znalecký posudok č. 22/2020 z totožných dôvodov ako v prejednanom konaní, teda že vychádza z nesprávnych vstupných údajov, a že platový dekrét žalobkyne zo dňa 01.01.2015 stratil účinnosť vydaním nového platového dekrétu s účinnosťou od 09.01.2015. Žalovaná ďalej v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 namietala priznanie osobného príplatku vo výške 10 eur, príplatku za činnosť triednictva vo výške 45 eur, keď poukazovala na odobratie osobného príplatku za ukončenie správcovstva odbornej učebne a príplatku za triednictvo

z dôvodu zrušenia triednictva dňom 09.01.2015 a nesúhlasila ani s priznaním kreditového príplatku z dôvodu, že žalobkyňa sa zamestnala od septembra 2015 vo verejnej správe a nepožiadala o vyplatenie tohto príplatku ani pri súdnom konaní. Žalovaná svoju obranu preukazovala oznámením o výške a zložení funkčného platu zo dňa 08.01.2014 účinného odo dňa 09.01.2015, podľa ktorého pozostával funkčný plat žalobkyne z tarifného platu vo výške 721 eur, jeho zvýšenia podľa rokov započítanej praxe vo výške 151,50 eur a kreditového príplatku vo výške 87 eur. Odvolací súd sa stotožnil so žalovanou, že žalobkyni odo dňa 09.01.2015 zanikol nárok na osobný príplatok jeho odobratím zo strany žalovanej, ako i nárok na príplatok za činnosť triedneho učiteľa vzhľadom na zrušenie triednictva žalobkyne. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že žalobkyni prináleží kreditový príplatok, ktorý jej bol riadne priznaný platovým dekrétom ako súčasť jej funkčného platu a nebol jej účinne odobratý. Z tohto dôvodu potom priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy za marec až december 2015 vo výške 9.595 eur vychádzajúc z funkčného platu vo výške 959,50 eur mesačne, za január až august 2016 priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy vo výške 8.012 eur vychádzajúc z funkčného platu 1.001,50 eur mesačne a za september až november 2016 priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy vo výške 3.186 eur vychádzajúc z funkčného platu vo výške 1.062 eur mesačne. Doplňujúcim rozsudkom zo dňa 20.07.2021 odvolací súd priznal žalobkyni 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 20.793 eur odo dňa 01.12.2016 do zaplatenia z dôvodu omeškania žalovanej s plnením peňažného záväzku.

7. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalovaná pracovnou zmluvou zo dňa 20.06.2007 prijala dňom 01.08.2008 do pracovného pomeru žalobkyňu na pracovnú pozíciu učiteľka odborných ekonomických predmetov. Dňa 11.12.2014 dala žalovaná žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, na základe ktorej mal pracovný pomer žalobkyne skončiť dňa 28.02.2015. O neplatnosti tejto výpovede bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. Listom zo dňa 19.02.2015 a dňa 24.02.2015 oznámila žalobkyňa žalovanej, že výpoveď považuje za nedôvodnú, skončenie pracovného pomeru za neplatné a zároveň žalovanej oznámila, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnávala a pridelovala jej prácu podľa pracovnej zmluvy s tým, že dňa 02.03.2015 nastúpi do práce. Žalobkyňa sa v prvý pracovný deň 19.03.2015 dostavila na pracovisko, pričom žalovaná jej neumožnila výkon práce a zakázala jej vstup na pracovisko. Oznámením o výške a zložení funkčného platu č. OSS/272015/2 zo dňa 08.01.2014 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyni bol ako učiteľke strednej školy s prvou atestáciou určený s účinnosťou odo dňa 09.01.2015 funkčný plat vo výške 959,50 eur mesačne ako tarifný plat pozostávajúci z platovej tarify v 11. platovej triede, pracovnej triede 1 vo výške 721 eur, zvýšenia platovej tarify o 21 % za 26 celých rokov započítanej praxe vo výške 151,50 eur a kreditového príplatku vo výške 87 eur. Znaleckým posudkom č. 12/2019 vypracovaným B. T. N. L., J. z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo zo dňa 20.03.2019 bola náhrada mzdy žalobkyne za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017 vyčíslená vo výške funkčného platu 14.897,50 eur brutto, pričom pri výpočte funkčného platu znalkyňa vychádzala z oznámenia o výške a zložení funkčného platu OSS/27/2015/1 zo dňa 02.01.2014 účinného odo dňa 01.01.2015 a do výpočtu mesačného funkčného platu zahrnula aj osobný príplatok podľa ust. § 10 zákona č. 553/2003 Z.z., teda príplatok za činnosť triedneho učiteľa. Na základe Záznamu Inšpektorátu práce Bratislava č. IBA-16-51-2.3/Z-E24-18 zo dňa 07.06.2018 ustálil, že u žalovanej ako zamestnávateľa bola vykonaná inšpekcia práce za kontrolované obdobie december 2017 a január 2018 kontrolovaného zamestnanca: žalobkyňu a na základe predložených dokladov, pracovnej zmluvy, dohody o zmene pracovnej zmluvy, oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 19.12.2017, žiadosti žalovanej o nástup žalobkyne do zamestnania zo dňa 20.12.2017, mzdového listu za rok 2018, výplatnej pásky za 1/2018, poukázania platu na účet, skončenia pracovného pomeru žalobkyňou, zaslaním zápočtového listu, bolo zistené, že zo strany žalovanej ako zamestnávateľa nedošlo k porušeniu ust. § 5 - §7 a § 14 zákona č. 553/2003 Z.z.. Z výplatnej pásky za január 2018 zistil, že žalobkyni bola vyplatená mzda vo výške 463,15 eur netto (680,25 eur brutto).

8. Vec posúdil právne podľa ust. § 79 ods. 1, § 134 ods. 1, 2, 3 a 4 Zákonníka práce, § 29 ods. 2, § 10 ods. 1 a 2, § 14 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

9. Uviedol, že žalobkyňa po doručení znaleckého posudku č. 12/2019 zo dňa 20.03.2019 vypracovaného J. B. T. N. L. vzala žalobu v časti o zaplatenie 2.477,53 eur s príslušenstvom späť a zotrvala na zaplatení 14.897,50 eur s príslušenstvom. Následne žalobkyňa na pojednávaní dňa 11.03.2022 vzala

žalobu späť i v časti zaplata sumy 1.091,50 eur s príslušenstvom, ako i príslušenstva pohľadávky 13.806 eur za dobu od 01.01.2016 do 31.12.2017 bez uvedenia dôvodu a zotrvala na zaplata istiny 13.806 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy odo dňa 01.01.2018 do zaplata, t.j. náhrady mzdy 1.062 eur x 13 mesiacov. O čiastočnom späťvzati žaloby v časti zaplata istiny vo výške 3.569,03 eur s príslušenstvom a v časti zaplata príslušenstva pohľadávky 13.806 eur za dobu od 01.01.2016 do 31.12.2017 rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 C.s.p. a vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobkyňou pred začatím pojednávania konanie v tejto časti zastavil.

10. Ustálil, že predmetnom sporu bol nárok žalobkyne na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017 po čiastočných späťvzatiach vo výške 13.806 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy odo dňa 01.01.2018 do zaplata, keď výšku nároku odôvodňovala (pri späťvzati časti nároku) žalobkyňa tým, že sa jedná o zaplata mesačného funkčného platu vo výške 1.062 eur x 13 mesiacov. Zhrnul, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobkyne prináleží z neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou nárok na náhradu mzdy za žalované obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017, avšak sporným bola výška požadovanej náhrady mzdy, ktorú spočiatku žalobkyňa preukazovala znaleckým posudkom B.. T.. N. L. č. 12/2019 zo dňa 20.03.2019, ktorý namietala žalovaná, ktorá zaslala vlastný výpočet náhrady mzdy, ktorá by žalovanej prináležala bez priznania jej osobného príplatku, príplatku k triednictvu a kreditového príplatku. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 12Cpr/22/2016-177 zo dňa 10.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoPr/4/2021-241 zo dňa 20.07.2021 a doplniacim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8CoPr/4/2021-246 zo dňa 20.07.2021, právoplatným dňa 09.08.2021, bola z totožného právneho titulu žalobkyne priznaná náhrada mzdy vo výške 20.793 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 01.01.2018 do zaplata, avšak za obdobie od 01.03.2015 do 30.11.2016, teda za obdobie odlišné ako v prejednávanej veci. V konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 sa sudy vysporiadali s rozhodnými skutkovými otázkami a námietkami týkajúcimi sa predmetu sporu, a nakoľko sporové strany v prejednávanej veci namietali totožné okolnosti a podávali totožné námietky, súd prvej inštancie pri vyhodnocovaní skutkového stavu vychádzal a pridržiaval sa už zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016. Súd v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 dospel k záveru, že žalobkyňa sa domáhala priznania náhrady mzdy odvodzovanej od funkčného platu priznaného jej oznámením zo dňa 01.02.2014 s účinnosťou odo dňa 01.01.2015, ktorý pozostával z tarifného platu, jeho zvýšenia za odpracované roky, osobného príplatku, príplatku za činnosť triedneho učiteľa a kreditového príplatku, spolu vo výške 1.014,50 eur mesačne, pričom priznanie osobného príplatku, príplatku za činnosť triednictva, kreditového príplatku namietala žalovaná s odôvodnením odobratia osobného príplatku žalobkyne za ukončenie správcovstva odbornej učebne, zrušenie triednictva dňom 09.01.2015, nepožiadania žalobkyňou o vyplácanie kreditového príplatku a jej novým zamestnaním vo verejnej správe, a to s poukazom na oznámenie o výške a zložení funkčného platu zo dňa 08.01.2014, účinného odo dňa 09.01.2015, podľa ktorého pozostával funkčný plat žalobkyne z tarifného platu vo výške 721 eur, jeho zvýšenia podľa rokov započítanej praxe vo výške 151,50 eur a kreditového príplatku vo výške 87 eur. Uvedol, že totožné námietky uplatnila žalovaná aj v prejednávacom konaní. Ďalej konštatoval, že odvolací súd v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 ustálil, že odo dňa 09.01.2015 žalobkyne zanikol nárok na osobný príplatok jeho odobratím zo strany žalovanej, ako i nárok na príplatok za činnosť triedneho učiteľa z dôvodu zrušenia triednictva žalobkyne s poukazom na platový dekrét účinný odo dňa 09.01.2015. Odvolací súd ďalej ustálil, že žalobkyne prináleží v zmysle ust. § 14 ods. 2, 4 a 5 zákona č. 553/2003 Z.z. kreditový príplatok, ktorý jej bol riadne priznaný platovým dekrétom ako súčasť funkčného platu a nebol jej zo strany žalovanej účinne odobratý. Záverom súd prvej inštancie zhrnul, že nakoľko sa jedná o totožné okolnosti a dôvody namietané ako v prejednávacom konaní, tak sa s vyhodnotením vyššie uvedených rozhodných skutočností v konaní sp. zn. 12Cpr/22/2016 stotožnil.

11. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. 12/2019 vypracovanému B.. T.. N. L. uvedol, že pri výpočte náhrady mzdy z neho nevychádzal, keďže vychádza z neaktuálneho platového dekrétu, ktorý stratil účinnosť vydaním nového platového dekrétu č. OSS/272015/2 zo dňa 08.01.2014, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie pri výpočte náhrady mzdy žalobkyne za požadované obdobie. Ustálil, že na základe predmetného oznámenia o zložení funkčného platu bol žalobkyne ako učiteľke strednej školy s 1. atestáciou, započítanou praxou 26 rokov a 2 mesiace vyčíslený funkčný plat vo výške 759,50 eur v zložení: platová tarifa v 11. platovej triede, pracovná trieda 1 v sume 721 eur; zvýšenie platovej tarify podľa ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o 21 % za celých 26 rokov započítanej praxe vo

výške 151,50 eur a kreditový príplatok podľa ust. § 14 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z.z. vo výške 87 eur. Vyplácanie osobného príplatku z dôvodu jeho odobratia za správcovstvo odbornej učebne vo výške 10 eur, príplatok za činnosť triednictva vo výške 45 eur z dôvodu zrušenia triednictva bolo žalobkyni zo strany žalovanej zastavené dňom 08.01.2015.

12. Vo vzťahu k výpočtu náhrady mzdy žalobkyne poukázal na zákon č. 202/2018 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 366/2016 Z.z., ktorým sa ustanovujú zvýšené stupnice platových taríf zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, v prílohe ktorého vydáva Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR nové tarify pedagogických zamestnancov a odborných zamestnancov a zvýšenie platových taríf v závislosti od dĺžky započítanej praxe účinné od 01.09.2017, na základe ktorých bol vypočítaný aj funkčný plat žalobkyne od 01.09.2017. Konkretizoval, že v období od 01.12.2016 do 31.12.2016 bola žalobkyňa podľa zákona č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene niektorých zákonov zaradená ako učiteľ strednej školy s 1. atestáciou do platovej triedy 11, pracovnej triedy 1 a prináležal jej tarifný plat vo výške 795 eur + zvýšenie platovej tarify o 22 % za 27 celých rokov započítanej praxe vo výške 171 eur + priznaný kreditový príplatok podľa ust. § 14 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z.z. vo výške 96 eur, teda spolu funkčný plat vo výške 1.062 eur. V období od 01.01.2017 do 31.08.2017 bola žalobkyňa zaradená do platovej triedy 11, pracovnej triedy 1 s prináležiacim tarifným platom vo výške 795 eur + zvýšenie platovej tarify o 22 % za 28 celých rokov a 2 mesiace započítanej praxe vo výške 175 eur + priznaný kreditový príplatok vo výške 96 eur, teda spolu funkčný plat vo výške 1.066 eur mesačne x 8 mesiacov = 8.528 eur. Za obdobie od 01.09.2017 do 31.12.2017 bola žalobkyňa zaradená do platovej triedy 11, pracovnej triedy 1 s prináležiacim tarifným platom vo výške 843 eur + zvýšenie platovej tarify o 22 % za 28 celých rokov a 2 mesiace započítanej praxe vo výške 185,50 eur + kreditový príplatok vo výške 102 eur, teda 1.130,50 eur mesačne x 4 mesiace = 4.522 eur. Zhrnul, že celkovo by tak žalobkyni za požadované obdobie prináležala náhrada mzdy vo výške 14.112 eur brutto. Uzavrel, že nárok žalobkyne na náhradu mzdy z titulu neplatne skončeného pracovného pomeru za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017 v upravenej výške po čiastočných späťvzatiach považoval za dôvodný, žalobe žalobkyne preto vyhovel a s prihliadnutím na právnu istotu rozhodovania v spore sp. zn. 12Cpr/22/2016 žalobkyni priznal náhradu mzdy v požadovanej výške 13.806 eur s príslušenstvom, rešpektujúc pri tom nemožnosť prekročiť rámec požadovaného nároku, i keď žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy vo výške 14.112 eur brutto. O príslušenstve žalovanej istiny rozhodol podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobkyni aj 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 13.806 eur odo dňa 01.01.2018, kedy sa žalovaná dostala do omeškania so splnením svojho záväzku, a to dňom nasledujúcim po dni uplatnenej náhrady mzdy poukazujúc aj na závery ustálenej súdnej praxe (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/186/2008, sp. zn. 1Cdo/116/2008, sp. zn. 8Cdo 69/2018, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 460/207 zo dňa 04.07.2017).

13. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. tak, že žalobkyni, ako procesne úspešnej strane, v pomere úspechu 79,45 % priznal voči žalovanej, ktorá bola v spore úspešná v pomere 20,55 % (v časti zaplatenia nároku, v ktorom žalobkyňa vzala žalobu nedôvodne podanú späť a zavinila zastavenie konania v tejto časti), náhradu trov konania v pomere čistého úspechu 59 %, s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

14. Proti tomuto rozsudku v časti výroku I. a III. podala žalovaná prostredníctvom právnej zástupkyne včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p. a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalovanú zaviazat' povinnosťou zaplatiť žalobkyni z titulu náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 01.12.2016 do 31.12.2017 sumu 11.655,11 eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne odo dňa 20.12.2017 do zaplatenia, alebo rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytkla súdu prvej inštancie, že exaktne neodôvodnil, ako dospel k sume náhrady mzdy pre žalobkyňu vo výške 13.806 eur, keď túto sumu považovala za nesprávnu, pričom správna suma by mala byť práve vo výške 11.655,11 eur brutto. Tvrdila, že v období od 01.12.2016 do 31.12.2016 mala žalobkyňa priznaný plat vo výške 966 eur mesačne, keď jej tarifný plat bol vo výške 795 eur a zvýšenie platovej tarify o 21,5 % za 27 celých rokov započítanej praxe vo výške 171 eur. V období od 01.01.2017 do 31.08.2017 mala žalobkyňa priznaný plat vo výške 970 eur mesačne, keď jej tarifný plat bol vo výške 795 eur a zvýšenie platovej tarify o 22 % za 28 celých rokov započítanej

praxe vo výške 175 eur. V období od 01.09.2017 do 30.11.2017 mala žalobkyňa priznaný plat vo výške 1.028,50 eur, keď jej tarifný plat bol vo výške 843 eur a zvýšenie platovej tarify vo výške 185,50 eur. V období od 01.12.2017 do 18.12.2017 bol žalobkyni priznaný plat vo výške 667,63 eur, keď jej tarifný plat bol vo výške 547,28 eur a zvýšenie platovej tarify vo výške 120,35 eur, nakoľko podľa žalovanej bola žalobkyni vyplatená mzda za obdobie od 19.12.2017 do 16.01.2018 vo výške 824,02 eur. Vo vzťahu ku kreditovému príplatku žalovaná uviedla, že kredity je ochotná vyplácať a uznať do augusta 2015, nakoľko v septembri 2015 sa žalobkyňa zamestnala vo verejnej správe na pozícii zástupkyne riaditeľky školy pre technicko-ekonomické činnosti v štátnej strednej škole, pričom odvtedy nemá žalovaná informácie o použití kreditov a ani nedisponuje žiadosťou žalobkyne o vyplácanie kreditov. Žalobkyni sa kreditové príplatky od augusta 2015 musia vyplácať aj u terajšieho zamestnávateľa. Ďalej mala žalovaná za to, že žalobkyni patria úroky z omeškania odo dňa 20.12.2017, nakoľko od tohto dátumu žalovaná žalobkyni vyplatila mzdu na základe usmernenia Inšpektorátu práce. Konštatovala, že žalobkyni bola vyplatená mzda za mesiac december 2017 až január 2018 vo výplatnom termíne mesiaca január 2018, keďže žalovaná ako štátna rozpočtová organizácia už mala výplaty za mesiac december v čase obdržania právoplatnosti daného rozsudku podľa usmernenia a termínov zadaných zriaďovateľom školy v depozite Štátnej pokladnice, a preto sa žalobkyni vyplatila mzda za mesiac december 2017 až v januárovom výplatnom termíne so splatnosťou do 9. dňa nasledujúceho mesiaca ako dávková platba. Záverom namietala, že súd prvej inštancie napriek jej opakovaným návrhom nespojil prejednávané konanie s konaním pod sp. zn. 12Cpr/22/2016, hoci sa jednalo o dve samostatné konania vyplývajúce z totožného titulu a medzi totožnými stranami sporu. Vyjadrila názor, že spojenie vecí malo význam aj z hľadiska hospodárnosti konania, nakoľko nespojením vecí je žalovaná povinná dvakrát vyplatiť žalobkyni náhradu trov konania, čo je zbytočné a neúmerné zaťažovanie štátneho rozpočtu. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania uviedla, že je nelogické, aby boli žalobkyni nahradené trovy konania čo i len čiastočne, nakoľko táto opakovane svoj návrh zobrala v časti späť, a preto podľa názoru žalovanej nepatrí žalobkyni žiadna náhrada trov konania.

15. Žalobkyňa odvolanie nepodala a vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej len zrekapitulovala priebeh konania pred súdom prvej inštancie s tým, že je nepochybné, že na základe oznámenia o výške a zložení funkčného platu s účinnosťou odo dňa 09.01.2015 bol žalobkyni ako učiteľke strednej školy s 1. atestáciou, započítanou praxou 26 rokov a 2 mesiace vyčíslený funkčný plat vo výške 759,50 eur v zložení: platová tarifa v 11. platovej triede, pracovná trieda 1 v sume 721 eur; zvýšenie platovej tarify podľa ust. § 7 ods. 11 zákona č. 553/2003 Z.z. o 21 % za celých 26 rokov započítanej praxe vo výške 151,50 eur a kreditový príplatok podľa ust. § 14 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z.z. vo výške 87 eur, pričom odo dňa 01.09.2017 bol plat žalobkyne vypočítavaný v nadväznosti na nadobudnutie platnosti zákona č. 202/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 366/2016 Z.z., ktorým sa ustanovujú zvýšené stupnice platových taríf zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme účinné odo dňa 01.09.2017. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalovaná, ktorá zotrvala na svojom odvolacom návrhu a konštatovala, že žalobkyňa len zrekapitulovala priebeh konania pred súdom prvej inštancie, a teda nespochybnila odôvodnenosť jej odvolania. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrvala na svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej. K vyjadreniu žalobkyne sa opäť vyjadrila žalovaná a zotrvala na svojom odvolaní.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. S poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 C.s.p., prihládajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady (keď tieto ani neboli v odvolaní žalovanej namietané), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutej časti rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel a zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 13.806 eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 13.806 eur odo dňa 01.01.2018 do zaplatenia a žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 59 %. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobkyňou uplatneného nároku, ako aj obrany žalovanej, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver o dôvodnosti žaloby v tejto časti. Svoje rozhodnutie aj náležite a v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých ho založil, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom všetky svoje závery aj riadne a pochopiteľne zdôvodnil. Žalovaná napokon v odvolaní ani nespochybnila právny základ žalobkyňou uplatneného nároku, teda jej nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. V odvolaní sa obmedzila výhradne na spochybnenie správnosti súdom prvej inštancie priznaného kreditového príplatku žalobkyni a vyplatenia funkčného platu žalobkyni za celý mesiac december 2017. Vo zvyšku sa stotožnila s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyni prináleží funkčný plat v zložení tarifného platu a zvýšenia platovej tarify za započítanú prax spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovanej za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti za správny, vyčerpávajúco zdôvodnený a aj spravodlivý. S rozhodnutím a aj s jeho odôvodnením súdom prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje (ust. § 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, poukazuje na ne a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovanej.

20. Žalovaná v odvolaní predložila tabuľku s vlastným výpočtom náhrady mzdy žalobkyne, spolu v sume 11.655,11 eur brutto. Nakoľko sa výpočet žalovanej v časti tarifného platu a zvýšenia platovej tarify za započítanú prax zhoduje s výpočtom súdu prvej inštancie, tak odvolací súd nepovažoval tieto zložky funkčného platu žalobkyne za celé požadované obdobie za sporné. Žalovaná spochybnila výhradne priznanie kreditového príplatku žalobkyni s odôvodnením, že žalobkyňa je od 01.09.2015 zamestnaná v inej štátnej škole, a že od toho času nemá informáciu o použití týchto kreditov. Odvolací súd v tejto spojitosti konštatuje správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, že kreditový príplatok ako súčasť jej funkčného platu žalobkyni patrí, nakoľko jej nebol účinne odobratý. Napokon, odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (sp. zn. 8CoPr/4/2021) v identickej právnej veci o náhradu mzdy medzi totožnými sporovými stranami (len za iné obdobie) citoval znenie ust. § 14 ods. 2, 4 a 5 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení účinnom do 31.12.2018 a prijal záver, že kreditový príplatok bol žalobkyni riadne priznaný platobným dekrétom ako súčasť jej funkčného platu, nebol jej žalovanou účinne odobratý, a preto bolo pri výpočte náhrady mzdy potrebné ho zohľadniť. Rovnako ako v konaní sp. zn. 8CoPr/4/2021 (o náhradu mzdy za predchádzajúce obdobie) ani v tejto prejednávanej veci žalovaná nesporeovala priznanie kreditového príplatku žalobkyni a netvrdila a nepreukazovala, že by jej kreditový príplatok účinne odobrala (prípadne znížila). Odvolací súd potom nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by sa mal od svojich predchádzajúcich záverov odchýliť, keď navyš odvolacia argumentácia žalovanej je zhodná s argumentáciou ňou prednesenou v predchádzajúcom odvolacom konaní, v ktorom už bola s poukazom na zákonné (vyššie uvedené) ustanovenia odmietnutá. Žalovaná pritom v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolaní žiadne nové argumenty nepriniesla a závery odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 8CoPr/4/2021, ktoré si osvojil aj súd prvej inštancie v tomto spore, nijak nespochybnila. Odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovanej, ktorou namietala zahrnutie kreditového príplatku ako jeho súčasť do funkčného platu žalobkyne, potom nie je dôvodná. Súd prvej inštancie ustálil funkčný plat žalobkyne správne a odvolací súd s jeho závermi ako i s ich zdôvodnením súhlasí. Nad rámec uvedeného poukazuje na čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p., ktoré stanovujú princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, zmyslom ktorých je, že sporové strany môžu legitímne očakávať, že súd v skutkovo a právne podobných prípadoch bude rozhodovať rovnako. I keď tento princíp nie je možné vnímať absolútne (keď obdobnú vec možno rozhodnúť aj inak, pričom v takom prípade je súd povinný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dostatočne odôvodniť v zmysle čl. 2 ods. 3 C.s.p.), v posudzovanej veci odvolací súd nezistil žiadny dôvod pre odklon od svojich predchádzajúcich záverov, z ktorých správne vychádzal aj súd prvej inštancie.

21. Ak žalovaná ďalej v odvolaní namietala, že žalobkyni nie je možné priznať náhradu mzdy za obdobie od 19.12.2017 do 31.12.2017, pretože jej mala za dané obdobie mzdu už vyplatiť, odvolací súd vyhodnotil aj túto odvoláciu námietku za nedôvodnú. Súd prvej inštancie sa s týmto argumentom žalovanej už vysporiadal, keď vyhodnotil, že v konaní nebolo preukázané vyplatenie časti mzdy žalobkyni aj za mesiac december 2017, ale výhradne za mesiac január 2018. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje. Žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie výplatnú pásku za mesiac január 2018 spolu so sprievodným listom žalovanej zo dňa 09.02.2018 (č.l. 109 a 110 súdneho spisu). Z tejto výplatnej pásky za mesiac január 2018 vyplýva, že žalobkyni bola vyplatená mzda vo výške 463,15 eur netto. Z uvedeného plynie jediný záver, a sice, že žalobkyni bola v mesiaci február 2018 doručená výplatná páska so mzdou za mesiac január 2018, o čom svedčí aj označenie obdobia na predmetnej výplatnej páske ako 1/2018. Náhrada mzdy za január 2018 však nie je predmetom sporu. Odvolací súd potom konštatuje správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý do prisúdeného nároku žalobkyne na náhradu mzdy zahrnul aj celý mesiac december 2017 tak, ako bol žalobkyňou uplatnený. Ak žalovaná v odvolaní argumentovala tiež tým, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil deň, ktorým sa dostala do omeškania s náhradou mzdy, keď tvrdila, že žalobkyni patria úroky z omeškania odo dňa 20.12.2017, odvolací súd uvádza, že tento argument žalovanej vyhodnotil za nepochopiteľný. Niet totiž žiadnych pochybností o tom, čo vyplýva z výroku napadnutého rozsudku, teda, že súd prvej inštancie prisúdil žalobkyni úrok z omeškania až od 01.01.2018 (čo zrejme ušlo pozornosti žalovanej). Táto odvolacia námietka žalovanej, ktorou žiadala pre seba nepriaznivejšie rozhodnutie, potom nemohla obstať.

22. Žalovaná tiež vytýkala súdu prvej inštancie, že napriek jej návrhom nespojil prejednávaný spor s konaním vedeným pod sp. zn. 12Cpr/22/2016, čím sa jej neúmerne zvýšili náklady na trovy konania a bol zaťažený štátny rozpočet. V zmysle ust. § 166 ods. 1 C.s.p., v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Ak boli také konania pridelené viacerým sudcom toho istého súdu, rozhodne o spojení konaní ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr. Konanie sp. zn. 12Cpr/22/2016 začalo doručením žaloby žalobkyne Okresnému súdu Bratislava III dňa 15.12.2016. Prejednávané konanie začalo doručením návrhu žalobkyne na vydanie platobného rozkazu súdu prvej inštancie dňa 29.10.2018, teda konanie sp. zn. 12Cpr/22/2016 začalo skôr. Aplikujúc ust. § 166 ods. 1 C.s.p. (in fine) mal o spojení predmetných konaní, samozrejme, ak by prijal záver o záujme na hospodárnosti konania, rozhodnúť sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr, teda sudca v konaní 12Cpr/22/2016. Navyiac, pokiaľ žalovaná tvrdila, že v priebehu tohto konania opakovane navrhovala spojiť predmetné konania na spoločné konanie, tak odvolací súd konštatuje, že takýto návrh žalobkyne sa v predložennom spise nenachádza. Ak žalovaná v odvolaní namietala čiastočné priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni a s poukazom na to, že žalobkyňa opakovane zobrala svoj návrh v časti späť, vyvodila, že jej nepatrí žiadna náhrada trov konania, odvolací súd nesúhlasí. Súd prvej inštancie uplatnil pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dôsledne zásadu úspechu v spore. Prihliadol na „neúspech“ žalobkyne v zastavujúcej časti (keď čiastočné späťvzatie žaloby zavinené žalobkyňou správne vyhodnotil ako jej neúspech v spore), ktorý vyhodnotil ako úspech žalovanej, ako i na úspech žalobkyne, ktorej bola prisúdená istina s príslušenstvom. Porovnaním úspechu a neúspechu sporových strán v prejednávanom spore dospel k rozhodnutiu, ktorým žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v pomere jej úspechu 59 %. S jeho rozhodnutím odvolací súd súhlasí, keďže je založené na správnej aplikácii ust. § 255 ods. 1 a 2 C.s.p.. Ani táto odvolacia námietka žalovanej preto nebola dôvodná.

23. Záverom odvolací súd už len uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 13.806 eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 13.806 eur odo dňa 01.01.2018 do zaplatenia. Istina vo výške 11.655,11 eur napokon ani nebola medzi stranami sporu sporná, žalobkyňa má rovnako nárok aj na kreditový príplatok, ktorý jej nebol účinne odobratý a zároveň má nárok aj na náhradu mzdy za celý mesiac december 2017, nakoľko žalovaná v konaní nepreukázala, že by žalobkyni vo výplate za mesiac január 2018 vyplatila aj ňou len tvrdenú pomernú časť náhrady mzdy za mesiac december 2017. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

24. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalobkyni, plne úspešnej v odvolacom konaní, priznal voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).